

HỒI THỨ CHÍN

NAM HẢI NGẠC THẦN

Đoàn Dự ngồi trên cao ném đá xuống dễ như chơi. Bọn đại hán ở dưới đáy vực đang trèo lên, còn cách đến vài chục trượng, dù muốn phóng ám khí lên cũng không tới được nên vừa nghe tiếng chàng la chúng đều dừng lại. Nhưng chúng chỉ lưỡng lự một lát rồi vừa né tránh vừa tiếp tục bầu vịu trèo lên. Đoàn Dự xô liên năm sáu hòn đá một lúc xuống rồi nghe hai tiếng la thất thanh rất bi thảm vang lên:

-Ồi chao! Chết tôi rồi!

Hai gã đã bị đá rớt trúng người, té xuống vực thẳm, nát ra như cá.

Đoàn Dự từ thuở nhỏ thấm nhuần giáo lý nhà Phật nên không chịu học võ nghệ. Đây là lần đầu tiên chàng đã giết người, lòng chàng se lại, mặt tái đi. Mục đích chàng đẩy đá xuống chỉ là để hăm dọa cho bên địch hoảng sợ không dám trèo lên nữa, dè dặt làm chết hai mạng người. Dù chàng đã biết rõ rằng nếu mình không ngăn trở để bọn địch trèo lên thì mình cùng Mộc Uyển Thanh sẽ bị chúng giết, vậy mà chàng vẫn hồi hận vô cùng. Bọn đại hán thấy thế nguy vội vàng quay đầu tụt xuống. Một tên luống cuống thế nào sẩy chân té lộn nhào cũng bị tan tành. Đoàn Dự thấy vậy càng thêm ngỡ ngàng như người mất hồn. Hồi lâu chàng bần thần trở về chỗ Mộc Uyển Thanh thấy nàng đã ngồi dậy, tựa mình vào tảng đá. Chàng vừa mừng vừa sợ hỏi:

-Mộc cô nương... cô đã tỉnh rồi à?

Mộc Uyển Thanh không đáp, nhìn chàng trừng trừng. Hai luồng nhỡn quang do hai lỗ thủng khăn bịt chiếu ra coi rõ vẻ nghiêm khắc.

Đoàn Dự ôn tồn tiếp:

-Cô hãy nghỉ một lúc nữa, tôi đi lấy nước về cô uống cho đỡ khát.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Có người trèo lên núi phải không?

Đoàn Dự nghe hỏi nước mắt trào ra, lấy vạt áo vừa lau vừa nghẹn ngào đáp:

-Tôi vừa lỡ tay giết hai người, lại... lại làm một gã sợ... sợ té chết là ba.

Mộc Uyển Thanh thấy chàng nước mắt nước mũi rất lấy làm kỳ hỏi tiếp:

-Thế thì sao?

Đoàn Dự nức nở đáp:

-Tôi trộm nghĩ đức Thượng Đế còn có đức hiếu sinh, đấng này vô cớ mà tôi... tôi đã giết người. Tôi... tội ác rất lớn.

Chàng dặm chân tiếp:

-Ba gã đó hoặc giả còn có cha mẹ vợ con, người nhà họ hay tin tất đau khổ vô cùng. Đối với bọn họ tôi đã hối hận, đối với gia đình họ lại càng hối hận hơn.

Mộc Uyển Thanh vỡ lẽ ra, cười lạt đáp:

-Người có cha mẹ vợ con không?

Đoàn Dự đáp:

-Cha mẹ tôi hãy còn cả nhưng tôi chưa có vợ con.

Mắt nàng vụt ra một tia sáng kỳ lạ, nhưng tia sáng đó chỉ thoáng qua một cái rồi trở lại thái độ nghiêm khắc, sắc nhọn như dao, lạnh lùng như băng giá hỏi chàng:

-Bọn chúng lên đây liệu có giết người và giết cả ta nữa chăng?

Đoàn Dự đáp:

-Chắc chắn là chúng giết hết.

Mộc Uyển Thanh nói:

-à thế ra người định thà để người giết mình còn hơn mình đi giết người?

Đoàn Dự cúi đầu ngẫm nghĩ rồi đáp:

-Nếu chỉ có mình tôi, tôi quyết không giết họ. Nhưng tôi... tôi không thể để chúng giết cô.

Mộc Uyển Thanh lớn tiếng hỏi:

-Thế là nghĩa làm sao?

Đoàn Dự đáp:

-Cô nương đã cứu tôi, dĩ nhiên tôi phải có bốn phận cứu cô.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Ta hỏi câu này, nếu người nói sai một ly thì đoản kiếm trong tay áo này sẽ phóng ra bắn chết người ngay tức khắc.

Nói tới đây nàng khẽ giơ tay phải lên thẳng về phía chàng.

Đoàn Dự hỏi:

-Thế ra cô nương giết bao nhiêu người toàn là phóng ám kiếm trong tay áo ra?

Mộc Uyển Thanh hỏi tiếp:

-Chàng ngốc kia! Người có sợ ta không?

Đoàn Dự đáp:

-Cô nương có định giết tôi đâu mà tôi sợ?

Mộc Uyển Thanh nổi hung hỏi:

-Người mà chọc giận ta thì đừng hòng ta tha. Ta hỏi người: người đã nhìn thấy mặt ta chưa?

Đoàn Dự lắc đầu đáp:

-Chưa

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Chưa thật chứ?

Nàng nói mỗi lúc một thấp giọng. Tấm khăn che trên mặt trông rõ đã ướt một quãng tỏ ra nàng đang mệt mà dùng sức quá nhiều nên mồ hôi toát ra. Tuy nhiên giọng nói vẫn đầy vẻ nghiêm khắc.

Đoàn Dự đáp:

-Tôi nói dối cô làm gì?

Mộc Uyển Thanh lại hỏi:

-Lúc ta mê man sao người không mở khăn bịt ra coi mặt?

Đoàn Dự vẫn lắc đầu đáp:

-Tôi chỉ chăm chú trị vết thương ở trên vai cô nương mà thôi, chứ không nghĩ tới điều đó.

Mộc Uyển Thanh như chợt nhớ ra điều gì, vừa tức vừa nổi nóng, thở hồng hộc nói:

-Người... người đã nhìn thấy da thịt trên vai ta rồi chứ gì? Người... người đã bôi thuốc vào vết thương?

Đoàn Dự cười đáp:

-Có có! Sáp bôi đầu của cô nương sao mà linh nghiệm thế? Tôi không bao giờ tưởng đó lại là thuốc dấu trị vết thương.

Mộc Uyển Thanh bảo:

-Người lại đây, nâng ta dậy một chút!

Đoàn Dự nói:

-Vâng! nhưng cô nương chẳng nên nói nhiều, cần nghỉ thêm lúc nữa để rồi còn kiếm kế thoát thân.

Nói xong chạy lại định nâng nàng dậy. Chẳng ngờ chàng chưa chìa tay ra đỡ thì vụt một cái nàng đã tát bốp vào má chàng. Tuy nàng bị trọng thương mà tát còn mạnh gớm. Đoàn Dự mắt hoa đầu váng, mình xiêu trở lại. Vừa đau vừa giận chàng bưng mặt hỏi:

-Làm sao mà người đánh ta?

Mộc Uyển Thanh cũng cả giận nói:

-Thằng giặc to gan này! Mi dám sờ vào vai ta, dám... dám ngó vào da thịt ta?

Vì tức giận quá, nàng lại ngất đi, té lăn xuống đất. Đoàn Dự kinh hãi, quên cả bị tát đau, lại nâng nàng dậy, thấy máu ở vết thương lại ứ ra. Miệng vết thương vừa mới thu nhỏ lại chưa liền. Mộc Uyển Thanh tát Đoàn Dự dùng sức quá mạnh nên lại xé ra. Đoàn Dự rùng mình lắm bầm: nàng hẳn học ta vì tội mở hé da thịt nàng ra nhưng nếu không cứu chữa cứ để ra hết máu thì còn sống làm sao được? Đã đến thế này, âu là ta phải tòng quyền, hãy cứu chữa nàng đã, rồi sau có bị vài cái tát nữa là cùng chứ gì?

Chàng bèn xé áo lau hết những vết máu xung quang vết thương. Tuy thấy da nàng trong như ngọc, trắng như tuyết, chàng cũng không dám nhìn lâu, vội vội vàng vàng lấy sáp bôi vào chỗ miệng vết thương.

Lần này chẳng mấy chốc Mộc Uyển Thanh đã hồi tỉnh, đôi mắt sáng như điện quắc lên nhìn chàng, coi rất hung dữ. Đoàn Dự sợ nàng tát nữa toan bài tháo lui. Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Người... người lại...

Nàng cảm thấy chỗ vết thương sau vai mát rượi biết là Đoàn Dự lại mới bôi thuốc vào cho mình. Nàng hỏi chưa hết câu, Đoàn Dự đáp liền:

-Tôi... tôi không thể thấy cô nương sắp chết mà không cứu cho đành.

Mộc Uyển Thanh thở hổn hển nói không ra hơi vì nàng kiệt lực quá rồi. Đoàn Dự bỗng nghe mé tả có tiếng chảy róc rách liền chạy ra xem thì thấy có một khe nước trong suốt đáy. Chàng liền cúi xuống uống vài hơi rồi rửa sạch hai tay chum lại vốc nước lên chạy về chỗ Mộc Uyển Thanh nói:

-Cô nương há miệng ra mà uống!

Mộc Uyển Thanh còn ngần ngừ một chút, nhưng máu ra nhiều nàng khát như cháy họng, thấy nước thêm quá, vén một góc khăn bịt mặt để hở miệng ra.

Lúc đó vào khoảng giữa trưa, trên đỉnh núi ánh dương quang chiếu xuống sáng tỏ, Đoàn Dự nhìn rõ cằm nàng thon thon, má hình trái dưa, da mặt trắng mịn cũng như thịt sau lưng, miệng nhỏ như đoá hoa anh đào chúm chím, đôi môi mỏng dính, hai hàm răng nhỏ mà đều đặn như ngọc. Tướng mạo tuy sắc sảo mà đoan chính. Chàng bất giác rung động tâm thần mà nghĩ thầm: nàng thực là một bậc tuyệt thế giai nhân.

Đoàn Dự ghé tay cho nước chảy vào miệng Mộc Uyển Thanh. Mấy giọt nước vương ra còn đọng một bên má tựa như ngọc giát minh châu hay cánh hoa còn đọng sương mai. Chàng bủn rủn cả người nhưng không dám nhìn lâu, quay đi chỗ khác.

Mộc Uyển Thanh uống hết nước bảo chàng:

-Ta hãy còn khát, người đi lấy nước nữa về đây!

Đoàn Dự đi vốc nước đến ba lần nàng uống mới đỡ khát. Đoạn chàng ra bờ vực nhìn sang bên kia thì thấy chỉ còn bảy tám gã đại hán, tay cầm cung tên đứng gác tại đó, mắt đăm đăm nhìn sang bên này. Chàng lại trông xuống đáy vực, không thấy còn ai trèo lên nữa. Nhưng chàng biết bọn họ chưa chịu thôi, hẳn còn đi tìm lối khác để đến vây đánh. Bỗng chàng sực nhớ đến chuyện uống thuốc đoạn trường tán, sau bảy ngày đứt ruột ra mà chết. Tuy lão Tư Không Huyền có cho thuốc uống giải độc nhưng lão lại bảo thuốc đó trì hoãn thêm được vài ngày mà thôi. Hướng chỉ trên đỉnh núi này chỉ có nước uống, chứ không có gì ăn, vài hôm nữa dù đoạn

trường tán không làm cho đứt ruột thì cả mình cùng Mộc Uyển Thanh cũng phải chết đói. Nghĩ vậy chàng chán ngán, lủi thủi ôm đầu chạy về bên Mộc Uyển Thanh nói:

-Trên núi này chẳng có trái cây chi hết để tôi lấy cô ăn cho đỡ đói.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Đã thế thì người còn nói làm chi vô ích? Nhưng ta hỏi đây: tại sao người lại biết Chung tiểu thư? Tại sao người dám can rờ mạo danh ta để toan cứu nàng?

Đoàn Dự bẽn lẽn đáp:

-Sở dĩ tôi phải đội lốt cô nương chẳng qua là vì sự không thể dừng được. Xin cô nương đừng nhắc đến điều đó nữa!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Hừ người đã bảo ta đừng nhắc đến thì ta càng cần phải nhắc đến.

Đoàn Dự đành đem hết chuyện từ lúc gặp Chung Linh ở cung Kiếm Hồ cho đến lúc đội lốt Mộc Uyển Thanh đi cứu nhất nhất thuật lại.

Mộc Uyển Thanh cười lạt nói:

-Người đã không biết võ nghệ, sao còn cứ đi dây đến bọn giang hồ để mang lụy vào thân?

Đoàn Dự đáp:

-Việc đã lỡ rồi, hối cũng vô ích. Tôi chỉ còn ân hận một điều là làm phiền lụy đến cô nương mà thôi.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Người làm gì mà phiền lụy đến ta? Bao nhiêu thù oán với họ đều tự ta gây ra cả. Không có người ở trên cõi đời này bọn chúng vẫn đến vây đánh ta như thế. Có điều không dắt dúm người thì ta khỏi bị vướng víu, cứ việc giết... giết cho sướng tay rồi ra sao thì ra, còn hơn là ngồi chết đói trên đỉnh núi này.

Nói đến bốn chữ "khỏi bị vướng víu", nàng cảm thấy hơi ngượng, mặt nóng bừng bừng. May mà nàng bịt khăn nên Đoàn Dự không nhìn thấy nét mặt thay đổi. Còn giọng nói tuy có khác nhưng chàng không để ý, chỉ cho là vì nàng mới bị thương mà tiếng nói có phần yếu ớt.

Đoàn Dự an ủi nàng:

-Cô nương hãy nghỉ thêm mấy ngày cho lành vết thương để lấy lại sức, còn tranh đấu ra khỏi chốn này. Vị tất bọn chúng đã làm gì nổi cô?

Mộc Uyển Thanh cười lạt nói:

-Việc đời đâu phải dễ dàng như người tưởng. Hãy nói mình "Hắc bạch kiếm Sử An" cũng đã ngang sức ta rồi, huống chi nay ta lại bị thương?

Chưa dứt lời, bất thành linh từ đâu nổi lên một tiếng hú ghê rợn vang động khắp núi rừng. Mộc Uyển Thanh vừa nghe thấy, toàn thân run lên bần bật. Nàng cất tiếng bằng một giọng hãi hùng:

-Lão... lão đến rồi.

Bất giác nàng đưa tay ra nắm chặt lấy tay Đoàn Dự. Tiếng hú vẫn réo lên không ngớt, các hang núi cũng có tiếng dội vọng lại. Đoàn Dự nghe tiếng hú thê thảm, mỗi lúc một rú lên nhức óc, tưởng chừng như lũ quỷ sứ đua nhau kêu gào đòi mạng lúc canh khuya. Chỉ khác ở chỗ giờ đang lúc thanh thiên bạch nhật nên bớt được đôi phần rùng rợn. Chàng tưởng chừng trời đất tối sầm lại và cảm thấy tay Mộc Uyển Thanh mãi không hết run. Chắc trong lòng nàng đang phải trải qua một cơn bão tố hãi hùng. Từ hồi nào chàng biết nàng đến giờ, từng phen bị cuồng đồ bao vây, nàng vẫn bình tĩnh như thường, coi lũ cừu địch như chỗ không người. Cái con người trước nay trơ như đá, vững như đồng ai sợ nàng thì sợ, chứ cái tên Hương Dược Xoa Mộc Uyển Thanh quyết chẳng sợ ai. Thế mà lúc này nàng lại bàng hoàng hơn ai hết. Vậy cái người sắp xuất hiện, ta thử tưởng tượng xem, phải là hàng ghê gớm khủng khiếp đến mức nào?

Hồi lâu tiếng hú nhỏ dần đi rồi tắt hẳn. Đoàn Dự khẽ hỏi nàng:

-Ai sắp tới thế cô nương?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Lão ấy xuất hiện thì ta không... không sống được nữa rồi. Người... người liệu mà trốn đi, đừng nghĩ gì tới việc của ta nữa!

Đoàn Dự mỉm cười nói:

-Mộc cô nương! Sao cô coi thường tôi thế? Cô cho Đoàn mỗ vào hạng người nào?

Mộc Uyển Thanh gương cặp mắt sáng như điện nhìn chàng một lúc, cái nhìn tuy nghiêm khắc mà không giấu được nỗi lòng tê tái đau thương. Nàng rủ rủ bảo chàng:

-Sao ngươi lại cứ năn nỉ đòi chết theo ta? Mà chết như thế phỏng được ích gì? Người chưa biết lão này độc ác, khủng khiếp vô cùng.

Đoàn Dự chưa bao giờ được nghe nàng nói một câu nào êm dịu đậm đà như lần này. Từ lúc tiếng hú nổi lên, Hương Dược Xoa Mộc Uyển Thanh đã hoàn toàn thành con người khác. Thế thì tiếng hú đó không những chàng chẳng sợ chi mà còn hoan hỉ nữa là khác.

Chàng vui vẻ mỉm cười nói:

-Mộc cô nương! Tôi sung sướng được nghe cô nói như lần này. Có thể mới phù hợp với dung nhan mỹ lệ của cô.

Mộc Uyển Thanh lại gầm lên hỏi:

-Sao người biết ta dung nhan mỹ lệ? à ra người trông thấy mặt ta rồi?

Tay nàng bóp mạnh tay Đoàn Dự khác nào cái vòng sắt rút chặt vào. Chàng nhin đau thở dài nói:

-Lúc cô uống nước, mở hé tấm khăn bịt để lộ nửa bộ mặt khuynh quốc ra ngoài. Mới có nửa mặt mà đã hoa nhường nguyệt thẹn thì tài mạo cô nương dĩ nhiên phải đẹp nhất trần ai rồi còn gì?

Mộc Uyển Thanh tuy bản tính hung hãn, dù sao nàng vẫn chưa thoát khỏi thói "nhi nữ tình trường". Khi nghe người ca tụng mình, lòng nàng cũng thấy vui vui, hướng chi trước nay mới được nghe toàn những lời tán dương võ nghệ, chưa được ai ca ngợi dung nhan. Nàng bất giác cao hứng buông tay chàng ra nói:

-Người đi tìm vào hang núi hay bất cứ chỗ khuất nẻo nào mà lánh đi, thấy ai đến cũng mặc kệ, chớ có bỏ ra. Chỉ lát nữa là lão đến.

Đoàn Dự cả kinh nói:

-Thế thì tôi phải đi cản trở, không cho lão lên.

Đoạn vùng chạy ra bờ vực, chàng hoa mắt lên khi trông thấy một bóng người mặc áo vàng đang từ dưới đáy vực trèo lên rất nhanh. Sườn núi cao chót vót lại dựng đứng là thế mà hắn vẫn trèo thoăn thoắt, như đi trên đất bằng, so với loài vượn hắn còn mau lẹ hơn.

Đoàn Dự sợ quá, quát to:

-Này này ta bảo, người còn trèo lên nữa, ta quăng đá xuống đầu bây giờ.

Người đó cười ha hả, chẳng những không nghe lời tụt xuống mà còn trèo nhanh hơn trước. Hắn vừa cười xong đã trèo lên được mấy trượng nữa. Chàng nghĩ thầm: Mộc Uyển Thanh đã sợ con người ghê gớm này thì thế nào ta cũng ngăn trở không cho hắn trèo lên. Tuy nghĩ vậy nhưng chàng vẫn không muốn giết người, bèn lượm một hòn đá, gieo trạch sang bên để hăm dọa mà thôi. Hòn đá tuy không to mấy nhưng liệng xuống đánh ầm một tiếng nghe cũng ghê người.

Đoàn Dự hỏi:

-Này! Người trông rõ đấy chứ? Nếu ta gieo trúng đầu thì người tan xác ra rồi. Xuống mau đi!

Người đó cười lạt nói:

-Thằng nhãi kia! Mi muốn sống hay là muốn chết mà dám hỗn láo với lão gia như vậy?

Lão nói không to mấy nhưng với một giọng đàng hoàng và dần từng tiếng. Đoàn Dự nghe rất rõ. Chàng lại thấy lão trèo thêm mấy trượng, mỗi lúc một nguy cấp hơn, không dám chần chừ nữa. Lần này chàng cầm mấy hòn ném thẳng xuống đầu. Ném xong chàng yên chí lão phải tan thân, nên nhắm mắt lại để khỏi trông thấy cảnh tượng bi thảm rùng rợn.

Bỗng nghe hai tiếng cười rộ, chàng rất lấy làm kỳ, mở mắt ra xem thì lạ chưa. Mấy viên đá rớt xuống đáy vực mà lão không hề gì cả. Chàng lại càng bồn chồn ném luôn hai ba lần nữa. Lão chờ cho đá rớt đến đỉnh đầu, khẽ giơ tay áo phất một cái quạt bay đi. Có khi lão lẹ làng nhảy vèo qua như không. Đoàn Dự tức mình xô một cái cả ba bốn chục hòn xuống, đã không hề làm được cho lão bị xây sát mà cũng không làm cho lão phải chậm lại chút nào. Đoàn Dự thấy ném đá không ăn thua gì hốt hải chạy về báo Mộc Uyển Thanh:

-Mộc... Mộc cô nương, lão... lão này ghê gớm quá! Chúng ta mau trốn đi thôi!

Mộc Uyển Thanh lạnh lùng đáp:

-Không kịp rồi!

Đoàn Dự toan nói nữa thì sau lưng dường như có người đẩy một cái, làm cho chàng bật lên trên không bay đi, rồi rớt đánh "uỳnh" một cái vào trong bụi cây rậm rạp. Chàng hoa mắt tưởng chừng như trời tối sầm lại, may dưới đất có nhiều cây thấp đỡ lấy, nên chỉ bị xây sát xoàng ở mặt, không đến nỗi bị thương nặng. Chàng lóp ngóp bò dậy thì thấy lão áo vàng đã đứng sững trước mặt Mộc Uyển Thanh. Chàng sợ lão giết nàng, vội chạy lại đứng giữa hai người hỏi:

-Tôn giá là ai? Vì lẽ gì tôn giá định giết người?

Mộc Uyển Thanh cả kinh nói:

-Người... người đi đi! Đừng đứng đây nữa!

Đoàn Dự cũng trống ngực đánh hơn trống làng, phải gượng gạo trấn tĩnh để nhìn thẳng vào con người quái gở. Thoạt trông thấy đầu lão khác hẳn người thường. Đôi mắt tròn mà nhỏ như hạt dưa. Mắt tuy nhỏ nhưng chiếu ra những tia sáng ghê rợn, nhìn chăm chặp vào Đoàn Dự, khiến chàng sợ run. Chàng nhìn kỹ lại thì vóc người lão vào hạng trung bình, dưới cằm râu tua tủa, cứng như những sợi thép. Khó mà ước lượng được lão bao nhiêu tuổi. Lão mặc áo hoàng bào chùng xuống đến đầu gối. Ngón tay dài mà nhọn như móng chân gà. Lúc mới thoạt trông, Đoàn Dự thấy tướng mạo lão cực kỳ xấu xa. Nhưng nhìn kỹ thì từ ngũ quan, tầm vóc người cho đến cách ăn mặc, chỗ nào cũng cân đối, vừa vặn.

Mộc Uyển Thanh gọi chàng:

-Người lại đây đứng bên ta!

Đoàn Dự lại gần nàng hỏi:

-Liệu lão có hại cô nương không?

Mộc Uyển Thanh cười lạt đáp:

-Cái mạng kiến ruồi của người liệu có chống được một cái tát của Nam Hải Ngạc Thần không mà hỏi?

Mộc Uyển Thanh nói vậy thì nói nhưng thấy chàng quyết tâm hy sinh, ngang nhiên toan lại che đỡ cho mình nàng không khỏi cảm động.

Đoàn Dự thấy lão già quái gở quả nhiên chỉ muốn đuổi mình ra chỗ khác, chàng biết lão chỉ giơ tay một cái là thanh toán xong đời mình nên không dám chọc giận lão, đứng yên bên mình Mộc Uyển Thanh nói:

-Tôn giá ngoại hiệu là Nam Hải Ngạc Thần đây a? Võ công lão gia quả ghê gớm thật! Tôi quăng đến mấy chục tảng đá xuống một lúc mà không trúng được lão gia cái nào.

ở đời dễ mấy người không ưa phỉnh? Bồn tính Nam Hải Ngạc Thần hung tợn là thế mà nghe Đoàn Dự xưng tụng võ công mình ghê gớm cũng thích chí. Lão cười hềnh hếch bảo:

-Thằng nhỏ này bản lãnh tâm thường mà nhận xét khá đấy! Thôi mi tránh đi! Lão gia tha mạng cho mi đó!

Đoàn Dự cả mừng tiếp:

-Nhưng lão gia tha luôn cả Mộc cô nương nữa cơ!

Nam Hải Ngạc Thần đôi mắt tròn xoe nhỏ xíu thoáng lộ vẻ trầm ngâm rồi lão tiến lên một bước, luồng gió dữ dội từ tay áo lão vung ra, quét Đoàn Dự bổng lên và đẩy lui đi mấy bước.

Với một giọng trầm ngâm lão bảo chàng:

-Nếu mi còn lại đây nữa lão gia sẽ không tha đâu!

Đoàn Dự nghĩ thầm: kể trong đám giang hồ thì lão này là một nhân vật nói sao làm được như vậy. Ta cứ đứng yên đây là hơn.

Nam Hải Ngạc Thần hỏi Mộc Uyển Thanh:

-Phải chăng mi là Hương Dược Xoa Mộc Uyển Thanh?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Chính phải! Tiểu nữ từng nghe oai danh Nam Hải Ngạc Thần lão gia từ lâu, thực là danh bất hư truyền. Tiểu nữ đang bị trọng thương không thể đứng dậy làm lễ được, xin lão gia miễn trách!

Đoàn Dự lẩm bẩm: cô này chỉ quen già năn, răn buông, đối với mình tác oai, tác quái là thế mà nay thấy lão già ghê gớm này lại nịnh bợ một điều lão gia, hai điều lão gia, thì ra cũng một tuồng sợ mạnh, hiếp yếu cả!

Nam Hải Ngạc Thần lại hỏi Mộc Uyển Thanh:

-Ta nghe nói tài nghệ mi cũng khá, làm sao lại bị trọng thương?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Tiểu nữ bị bọn Tần Nguyên Tôn, Sử An, Tuệ Thuyền, Thân Từ nương, bốn người vây đánh. Song quyền khôn địch tám tay rồi bị Thân Từ nương đâm một cương chuỳ vào vai.

Nam Hải Ngạc Thần nói:

-Sao bọn chúng nó hèn thế? Bấy nhiêu đứa xúm lại uy hiếp một đứa con gái?

Đoàn Dự cũng nói xen vào:

-Lão gia dạy quả là chính đáng. Đừng nói cậ nhiều đánh ít, chỉ một người đàn ông cũng không nên hiếp đáp một cô gái. Người ta thường nói rằng: làm trai đáng mặt không thềm tranh đấu với đàn bà. Ai lại đường đường nam tử trượng phu mà ra tay áp bức phụ nữ? đâu phải là hành động của những bậc anh hùng hảo hán? Tiếng tăm đồn đại vào giang hồ thì còn đâu là thể diện?

Nam Hải Ngạc Thần giương cặp mắt nhỏ xiu, tròn xoe gật đầu khen phải. Đoàn Dự mừng thầm: mình hãy cho lão này xơi nước đường rồi lại cho lão đi tàu bay để tạm tránh tai hoạ trước mắt, rồi sau sẽ liệu.

Nam Hải Ngạc Thần lại hỏi:

-Có phải mi giết Tôn Hà Khách không?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Đúng!

Nam Hải Ngạc Thần hỏi:

-Gã là đệ tử rất thân ái của ta mi có biết không?

Đoàn Dự đứng ngoài lo sợ lắm bầm: thôi hỏng to rồi, Mộc cô nương giết đồ đệ thân yêu của lão, việc này không xong rồi. Bỗng thấy Mộc Uyển Thanh đáp:

-Lúc giết y tiểu nữ chưa hay, mãi sau mới biết.

Nam Hải Ngạc Thần hỏi:

-Mi có sợ ta không?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Không sợ!

Nam Hải Ngạc Thần cả giận, gầm lên một tiếng vang khắp cả hang núi:

-Mi không sợ ta thế thì mi... mi to gan thật, mi... mi cậ thế ai mà dám hỗn láo với ta?

Mộc Uyển Thanh thủng thẳng đáp:

-Tiểu nữ cậ thế lão gia nên không sợ ai hết.

Nam Hải Ngạc Thần không hiểu, miệng há hốc ra rồi rít lên:

-Mi đừng nói hàm hồ. Mi cậ thế... ta?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Trong các phái võ lâm, lão gia đã liệt vào hạng thất tôn khét tiếng trần gian có lý đâu lại giết một đứa con gái đã bị trọng thương?

Mấy câu này gãi đúng chỗ ngứa, lão khoái chí cười khà khà nói:

-ừ mi nói cũng có lý.

Đột nhiên lão sa sầm mặt xuống bảo:

-Hôm nay ta không giết mi nhưng ta hỏi mi câu này: ta thấy họ đồn rằng mi lớn rồi mới lấy khăn bịt kín mặt để người đời khỏi ngó thấy. Ai lột được khăn bịt mà mi không giết chết mới chịu lấy làm chồng, có phải đúng thế không?

Đoàn Dự đã giật mình, lại thấy Mộc Uyển Thanh gật đầu chàng càng kinh hãi ngẩn ngơ.

Nam Hải Ngạc Thần hỏi:

-Vì sao mi lại lập ra lệ ấy?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Đó là nghiêm lệnh của sư phụ tiểu nữ bắt phải như vậy. Nếu không nghe, người không chịu truyền dạy võ nghệ.

Nam Hải Ngạc Thần hỏi:

-Sư phụ mi là ai? Thằng cha nào mà quái ác lạ đời thế nhỉ?

Mộc Uyển Thanh phản đối:

-Tiểu nữ kính trọng tiền bối, tôn xưng một điều lão gia, hai điều lão gia mà tiền bối lại khinh mạn sư phụ tiểu nữ nói thuần những lời khiếm nhã, như thế không được!

Nam Hải Ngạc Thần lấy cườm tay bóp xuống tảng đá lớn bên cạnh, tức thì tảng đá vỡ tan ra, bay tung lên. Mấy hạt nhỏ xíu đập vào mặt Đoàn Dự mà cũng làm cho chàng đau nhói. Chàng nghĩ thầm: sao lại có người võ công ghê gớm đến mức này? Cườm tay đập vào đá còn nát ra như cám nếu đánh vào da thịt người thì còn đến thế nào? Chàng nhìn khoé mắt sâu thẳm của Mộc Uyển Thanh, thấy nàng vẫn thản nhiên chẳng mấy may xúc động trước thần lực của Nam Hải Ngạc Thần.

Nam Hải Ngạc Thần nhìn nàng trừng trừng hỏi:

-Mi nói có lý lắm, vậy lão phu xin thỉnh giáo danh hiệu lệnh tôn sư là gì ạ?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Sư phụ tiểu nữ là "Vô danh khách".

Nam Hải Ngạc Thần trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Vô danh khách là ai? Sao ta chưa nghe thấy ai nói tới cả?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Tiểu nữ cũng liệu biết lão gia chưa được nghe đến danh hiệu sư phụ tiểu nữ bao giờ.

Nam Hải Ngạc Thần đột nhiên giật giọng hỏi:

-Có phải đồ đệ ta là Tôn Hà Khách vì đòi xem mặt mi mà phải tán mạng không?

Mộc Uyển Thanh thông thả đáp:

-Biết trò không ai bằng thầy. Lão gia đã hiểu thấu tâm khảm ý.

Nam Hải Ngạc Thần vốn biết gã đồ đệ quý báu là phường háo sắc nên nổi bỏ mạng, lão chẳng lạ gì. Song phái Nam Hải có lệ chỉ được truyền võ nghệ cho một

đệ tử mà thôi. Tôn Hà Khách chết, thế là mười năm tâm huyết đã trôi theo dòng nước. Lão càng nghĩ càng căm, rít lên một tiếng hã hùng. Mộc Uyển Thanh cùng Đoàn Dự thấy mặt lão đột nhiên sa sầm, trông mà phát khiếp, không ngờ lại có người trở mặt nhanh đến thế nên đều sợ hết hồn, bỗng nghe lão gầm lên:

-Ta phải báo thù cho đồ đệ ta.

Đoàn Dự tiến lên một bước, sức nhớ lão căm không cho mình đến gần, liền lùi trở lại nói:

-Ngạc lão tiền bối! Vừa rồi tiền bối đã hứa không giết Mộc cô nương.

Nam Hải Ngạc Thần không thèm trả lời chàng, lão hỏi Mộc Uyển Thanh:

-Đồ đệ ta đã nhìn rõ mặt người chưa?

Mộc Uyển Thanh nghiêng răng đáp:

-Chưa!

Nam Hải Ngạc Thần nói:

-Tôn Hà Khách chết cũng không nhắm mắt, vậy ta phải báo thù cho gã. Coi mặt người xấu như quỷ dữ hay đẹp như thiên tiên?

Mộc Uyển Thanh sợ hãi rụng rời, nghĩ mình đã phát lời thề độc. Giả tử lão Nam Hải Ngạc Thần ức hiếp mình, chính lão thò tay ra lột khăn bịt, giết lão thì không giết nổi, chẳng lẽ lại lấy lão làm chồng hay sao? Nàng liền đáp:

-Lão gia là bậc cao nhân trong các phái võ, có đâu lại làm việc dê hèn này?

Nam Hải Ngạc Thần cười lạt nói:

-Trong các bậc "Tam Thiện, Tứ ác" thì lão gia đây là một trong "Tứ ác", khắp thiên hạ đều biết tiếng ác của lão gia rồi. Lão gia còn sợ gì nữa? Bình sinh lão gia chỉ tránh có một điều là tha kẻ không đủ sức chống lại mình, còn ngoài ra bất luận điều gì, dù xấu xa đến đâu ta cũng dám làm. Vậy mi tự mở mặt ra đi để lão gia khỏi phải động thủ!

Mộc Uyển Thanh run lập cập hỏi:

-Lão gia nhất định đòi xem mặt tiểu nữ ư?

Nam Hải Ngạc Thần đáp:

-Nếu mi mà la lối om sòm thì không những lão gia chỉ bóc khăn bịt mặt ra thôi mà còn lột hết quần áo để mi trần như nhộng nữa. Năm ngoái ở phủ Khai Phong, trong một đêm lão gia đã gian dâm và sát hại chín vị tiểu thư con quan, mi có nghe thấy vụ đó không?

Mộc Uyển Thanh biết chuyện này không thể nào thu xếp cho ổn được liền đưa mắt ra hiệu cho Đoàn Dự trốn đi nhưng Đoàn Dự chỉ lắc đầu. Nàng thấy hàm râu cứng như đàn của Nam Hải Ngạc Thần rung rung rồi lão hừ lên một tiếng, giơ năm ngón tay móng nhọn hoắc ra, toan móc khăn bịt mặt của nàng. Nàng vùng tay áo một cái, "vút vút vút" ba mũi tên ngắn phóng ra nhanh như chớp, đều trúng vào

bụng Nam Hải Ngạc Thần. Nào ngờ tiếp luôn ba tiếng "bộp bộp bộp", rồi ba mũi tên đều rớt xuống đất. Mộc Uyển Thanh rung mình một cái lại phóng ra ba mũi tên độc: hai mũi bắn vào ngực và một mũi bắn thẳng vào mặt lão. Hai mũi bắn vào ngực chẳng khác gì bắn trúng thiết giáp, lại bật ra rơi xuống đất. Chỉ khác ở chỗ bắn vào thiết giáp thì kêu keng keng, còn đây thì kêu bồm bộp. Đến mũi tên bắn vào mặt thì Nam Hải Ngạc Thần giơ ngón tay giữa ra, búng vào chuôi một cái, mũi tên bay bổng lên không rồi mất hút.

Nên nhớ rằng Mộc Uyển Thanh phóng ám tiễn cực kỳ thần diệu. Nàng bắn nhanh như chớp, khiến cho bao nhiêu cao thủ các phái võ chưa kịp trông thấy mũi tên đã mất mạng rồi. Hoặc giả có người nhanh mắt, lẹ tay mà tránh được, gạt được cũng đã là kỳ. Đằng này Nam Hải Ngạc Thần bị mũi tên bắn trúng vào lại bật ra cũng chưa là kỳ. Kỳ nhất ở chỗ lão mau lẹ đến mức giơ ngón tay ra búng cho tên bay đi mất. Mộc Uyển Thanh bôn tẩu giang hồ trong bấy nhiêu lâu chưa từng gặp một nhân vật nào ghê gớm đến thế. Nàng sợ mất mặt nói:

-Lão gia hãy thông thả, đừng hành động dã man.

Nam Hải Ngạc Thần cười hềnh hếch nói:

-Ta chỉ giết kẻ nào không đủ sức chống lại. Đằng nay mi động thủ trước ta, phóng ra sáu mũi ám tiễn. Bây giờ ta xem mặt mi rồi sẽ giết. Mi chớ trách ta quên lời hứa nghe.

Đoàn Dự kêu lên:

-Lão tiền bối nói sai rồi!

Nam Hải Ngạc Thần hỏi:

-Mi nói sao?

Đoàn Dự nói:

-Lão tiền bối đã có lời đoan ước "tha cho kẻ không đủ sức chống lại" có phải đúng tám chữ như vậy không?

Nam Hải Ngạc Thần giương đôi mắt nhỏ xiu đáp:

-Phải rồi!

Đoàn Dự nói:

-Lão tiền bối có chịu giữ bất di bất dịch tám chữ đó không?

Nam Hải Ngạc Thần tức mình đáp:

-Một lời lão gia đã nói ra quyết là bất di bất dịch.

Đoàn Dự hỏi:

-Những kẻ đã có lời hứa mà còn thay đổi thì lão gia cho là hạng gì?

Nam Hải Ngạc Thần đáp:

-Kẻ đó là đồ hèn nhát đáng khinh.

Đoàn Dự nói:

-Nếu vậy hay! Hay! Lão gia chưa đánh Mộc cô nương, cô đã phóng ám tiễn trước rồi, đâu có phải chống lại? Giả tử để lão gia ra tay trước, nàng đang bị trọng thương không đủ sức chống lại, nên nàng hạ thủ trước, thế là nàng đánh lén chứ không chống lại. Nếu lão gia giết nàng tức là lão gia đã thay đổi lời hứa. Lão gia thay đổi lời hứa tức là đồ hèn nhát đáng khinh.

Đoàn Dự nguyên đã đọc sách từ thuở nhỏ nên biện bác mau lẹ, mà lời lẽ lại sắc bén. Gặp lúc nguy cấp chàng phải cãi lý với lão.

Nam Hải Ngạc Thần cả giận gầm lên một tiếng như sấm vang, xoay người lại, tay trái nắm lấy hai tay chàng quát lên:

-A thằng nhãi này! Mi dám mắng ta là đồ hèn nhát đáng khinh?

Tay phải lão giơ lên toan bỏ xuống đầu chàng. Đoàn Dự nói:

-Lão gia có thay đổi lời hứa mới là đồ hèn nhát đáng khinh. Bằng lão gia giữ đúng lời hứa đâu có phải là đồ hèn nhát? Vậy nếu lão gia muốn khỏi mang tiếng là đồ hèn nhát thì giữ đúng lời hứa.

Mộc Uyển Thanh thấy chàng gan lì coi cái chết như không, gặp lúc lâm vào tình trạng nguy hiểm này mà vẫn dám mắng Nam Hải Ngạc Thần thậm tệ, nàng chắc thế nào lão cũng nổi hung đánh xuống một đòn kết quả tính mạng chàng. Bất giác nàng động mỗi thương tâm, trào nước mắt, ngoảnh mặt đi chỗ khác, không nỡ nhìn cảnh tượng đau lòng.

Ngờ đâu Nam Hải Ngạc Thần lại nghĩ rằng: nếu mình đánh chết thằng nhãi này thì ra mình giết đến cả đứa không biết võ nghệ, quả là đồ hèn nhát thật. Nghĩ vậy lão dừng tay lại, trợn đôi mắt nhỏ ti hí nhìn chăm chú vào Đoàn Dự. Tay trái lão bóp tay chàng mạnh hơn. Cơ hồ sắp gãy xương, chàng đau điếng người nhưng bản tính cực kỳ ương ngạnh, quát cường vẫn lớn tiếng mắng nhiếc:

-Ta chả có chút võ nghệ nào để chống lại người cả, người giết quách ta đi!

Nam Hải Ngạc Thần điên cuồng:

-Mi bảo ta là đồ hèn nhát phải không? hãy coi đây!

Nói rồi lão xách Đoàn Dự bồng lên, quăng mạnh một cái, chàng tối tăm mặt mũi, tưởng chừng như lục phủ ngũ tạng bị tan nát.

Nam Hải Ngạc Thần quăng Đoàn Dự rồi miệng lắp bắp:

-Ta không phải là đồ hèn nhát đâu! Ta không thèm giết hai con quỷ con này.

Đoạn quay lại giục Mộc Uyển Thanh:

-Mở khăn bịt mặt ra cho mau!

Mộc Uyển Thanh hai bên má còn đọng mấy hạt nước mắt, lẩm bẩm: ta đã phát thệ là quyết không lấy ai, trừ phi chàng trai nào ngó thấy mặt ta mà ta không giết. Vừa rồi ta đã vì Đoàn lang mà phải sa lụy. Ờ là...

Gặp lúc nguy cấp, nàng không thể chần chừ suy tính được nữa, quay ra với Đoàn Dự gọi:

-Người lại đây!

Đoàn Dự lóp ngóp đứng dậy, lão đảo đến trước mặt nàng hỏi:

-Cô nương bảo gì?

Mộc Uyển Thanh nhìn chàng thấp giọng nói:

-Người là chàng trai được ta cho nhìn mặt trước nhất ở thế gian này.

Nàng vừa nói vừa bỏ khăn bịt mặt ra. Đoàn Dự bủn rủn cả người nhìn vào mặt nàng, không bút nào tả cho hết vẻ kiều diễm, chỉ có rằng bấy lâu chưa thò ra ngoài ánh sáng mặt trời nên nước da trắng bạch không được hồng hào. Đoàn Dự ngắm bộ mặt đẹp nhất trần đời với đôi môi mỏng dính kém phần tươi thắm thì biết cuộc đời nàng đã trải bao nhiêu niềm cay đắng. Lòng chàng se lại tự hỏi: tại sao mà con người mềm mại uyển chuyển đến mực này lại giết người không gớm tay với ngoại hiệu là: Hương Dược Xoa được?

Mộc Uyển Thanh bỏ khăn bịt mặt rồi quay ra nói với Nam Hải Ngạc Thần:

-Nếu lão gia muốn nhìn mặt tiểu nữ xin hỏi trước lang quân tiểu nữ đã!

Nam Hải Ngạc Thần chưng hửng nói:

-Ờ hay! Mi có chồng rồi sao? Chồng mi là ai?

Mộc Uyển Thanh trở vào Đoàn Dự nói:

-Tiểu nữ đã có lời thề độc: chỉ có chàng trai nào được nhìn thấy mặt mà tiểu nữ không ra tay hạ sát mới chịu lấy làm chồng. Đoàn lang đã nhìn mặt tiểu nữ mà tiểu nữ không giết chàng, vậy tiểu nữ thuận cùng chàng gả nghĩa trăm năm.

Nam Hải Ngạc Thần ngẩn người ra, quay lại nhìn Đoàn Dự. Đoàn Dự thấy cặp mắt hạt đậu của lão nhìn mình từ trên đầu xuống gót chân rồi nhìn ngược lại từ chân lên đến đầu. Chàng phát khiếp, mình sờn gai ốc, chỉ sợ lão điên tiết lên cho một chưởng là hết đời. Bỗng thấy lão chắc lưỡi hoài rồi khen rằng:

-Tuyệt quá! Tuyệt quá! Mi lại gần đây!

Đoàn Dự không dám chống cự, riu riu đến bên lão. Nam Hải Ngạc Thần lại khen:

-Hay tuyệt! Hay tuyệt! Mi giống ta đây mà! Giống như hệt.

Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh thấy lão nói luôn miệng chỉ những "giống ta, giống như hệt" rất lấy làm kỳ. Về võ công lão đã đến bậc tuyệt đỉnh, về tướng mạo lão lại xấu xa đến cùng cực, không biết chàng giống lão ở chỗ nào?

Nam Hải Ngạc Thần xích lại gần hơn, hết sờ sau gáy lại nắm cả chân tay Đoàn Dự. Lúc sờ đến sau lưng lão bóp luôn mấy cái rồi cười ha hả:

-Mi quả giống ta, không khác tí nào.

Đoàn lão nắm tay Đoàn Dự bảo:

-Theo ta đi thôi!

Đoàn Dự chẳng hiểu ra sao, hỏi lại:

-Lão tiền bối bảo đi đâu bây giờ?

Nam Hải Ngạc Thần đáp:

-Về cung Ngạc Thần trên đảo Vạn Ngạc tại Nam Hải chứ đi đâu? Ta thu mi làm đệ tử ta. Mi khẩu đầu thi lễ nhận ta làm sư phụ đi mau!

Nghe lão nói, Đoàn Dự sửng sốt, miệng ấp úng:

-Việc này, việc này...

Nam Hải Ngạc Thần múa tay khoa chân tựa hồ bắt được vật báu nói:

-Chân tay dài rộng, xương hậu chẩm nhô ra, sống lưng mềm xèo là căn cốt của người thông minh mẫn tiệp, người đã tính tình cao ngạo lại còn ít tuổi, rất có thể trở nên bậc kỳ tài trong phái võ. Người trông đây này, xương hậu chẩm mi có giống ta không?

Đoàn Dự nhìn lại, quả hậu chẩm lão cũng giống mình, thì ra lão nói mình giống hệt lão là ở điểm này.

Nam Hải Ngạc Thần cười hềnh hếch nói:

-Lề luật của phái ta xưa nay, mỗi đời chỉ được truyền cho một người. Đệ tử cũ của ta là Tôn Hà Khách xương hậu chẩm có được như mi đâu? Gã mới học được hai phần võ nghệ của ta mà thôi. Nay gã chết rồi thật là may cho ta, ta khỏi phải ra tay giết y để thu mi làm đồ đệ.

Đoàn Dự không khỏi ghê sợ nghĩ thầm: lão này tính tình đơn bạc, không nghĩ gì đến nghĩa thầy trò. Ai lại thấy kẻ khác đủ tư cách hơn mà toan giết trò cũ đi để thu trò mới? Đừng nói ta kiên quyết không chịu học võ, nếu ta thành tâm muốn theo nghề này chẳng nữa cũng không chịu thờ lão làm thầy. Nhưng giờ nếu ta cự tuyệt tất mang đại họa. Chàng còn đang do dự chưa biết tính cách nào để đối phó thì Nam Hải Ngạc Thần lại quát to:

-Chúng bay còn ngập ngừng chi nữa? Ta lôi tuột đi bây giờ.

Bất thành linh trong bụi rậm, một lũ mười người chạy ra. Đi đầu là Tả Tử Mục, Song Thanh đạo cô ở núi Vô Lượng, theo sau có lũ Sử An, Tần Nguyên Tôn. Sau rốt là bốn trại chủ trong trại Phục Ngưu và cũng là những tay anh chị trong phái Hắc đạo, chuyên đi cướp của phá nhà.

Nguyên sau khi Nam Hải Ngạc Thần lên rồi, Đoàn Dự không liệng đá xuống vực nữa, bọn này mới trèo lên được, nấp vào trong bụi cây rậm. Tuy họ im hơi lặng tiếng nhưng khi nào qua được tai mắt Nam Hải Ngạc Thần? Vì vợ được Đoàn Dự lão Nam Hải Ngạc Thần coi như một báu vật, trong lòng hí hửng vô cùng, quên cả nổi nóng với chúng. Vừa trông thấy Tả Tử Mục đến, Nam Hải Ngạc Thần đã quát lớn:

-Bọn người đến đây có chuyện chi? Phải chăng đến mừng ta vừa thu được gã đồ đệ tuyệt hảo?

Đệ nhị chủ trại Phục Ngưu là Sở Thiên Khoát đáp:

-Bọn ta đến đây bắt con tiện nhân là Hương Dược Xoa để báo thù cho huynh trưởng ta.

Nam Hải Ngạc Thần nói:

-Không được! Không được! Hương Dược Xoa là vợ đồ đệ ta, các người về đi thôi!

Cả bọn đều sửng sốt, lơ lảo nhìn nhau.

Đoàn Dự đánh bạo nói:

-Tôi không thờ lão làm thầy được vì tôi có sư phụ rồi.

Nam Hải Ngạc Thần cả giận nói:

-Sư phụ mi là ai? Bản lãnh của ông ấy còn hơn ta nữa sao?

Đoàn Dự nói:

-Tôi chắc lão gia không hiểu tí gì về sở học của sư phụ tôi. Tôi hãy hỏi lão gia có hiểu gì về nghĩa lý Công dương học không? Lão gia có biết Chung Đỉnh cùng Giáp Cốt văn là gì không nào?

Nam Hải Ngạc Thần ngơ ngác không hiểu Công Dương học cùng Chung Đỉnh Giáp Cốt văn là cái quái gì mà cũng chưa từng nghe ái nói đến bao giờ.

-----oOo-----